

Some of the suggestions that we made to explain קידושי ערב assume that even though there is no actual direct קנין מעשה or מעות or קנין מעות, none the less the paradigm of ערב allows us to say that it's considered a מעשה נתינה or creates מעשה נתינה. Additionally the Rambam's general שיטה that the essential component of קידושין is the הנאה points towards an emphasis on the creation of a relationship between them. The idea that creating closeness or connection is the essence of מעשה קידושין makes us reconsider focusing on קידושין as being primarily the legal formal initiation of a new legal status.

However, closeness or connection should also be insufficient to fulfil the entirety of what we would expect from fullfledged אישות. How do we get to fullfledged אישות from starting just from a sense of obligation (our understanding of רש"י (ערב on רש"י)? In Pride and Prejudice the sense of obligation accompanies only engagement, not marriage?

First, let us review some indications of there in fact being several elements coming together to create אישות:

ג דרכים בקידושין

תלמוד ירושלמי (וילנא) מסכת קידושין פרק א
הלכה א

מתני' האשה נקנית בשלש דרכים וקונה את עצמה בשתי דרכים נקנית בכסף ובשטר ובביאה....
גמ' כיני מתני' או בכסף או בשטר או בביאה ותני ר' חייא כן לא סוף דבר בשלשתן אלא אפילו באחד מהן

קרובן העדה מסכת קידושין פרק א הלכה א
גמ' כיני מתני'. כן הוא פירושא דמתני' שהאשה נקנית באחד משלשה דרכים או בכסף וכו':
ותני ר"ח כן. ותניא נמי הכי מפורש בברייתא דר"ח:

לא סוף דבר. לאו דוקא בשלשה דרכים יחד נקנית אלא אפי' באחד משלשתן נקנית:

גדר חופה

רמב"ם הלכות אישות פרק י
הלכה א

הארוסה אסורה לבעלה מדברי סופרים כל זמן שהיא בבית אביה, והבא על ארוסתו בבית חמיו מכין אותו מכת מרדות, ואפילו אם קידשה בביאה אסור לו לבוא עליה ביאה שנייה בבית אביה עד שיביא אותה לתוך ביתו ויתיחד עמה ויפרישנה לו, וייחוד זה הוא הנקרא כניסה לחופה והוא הנקרא נישואין בכל מקום, והבא על ארוסתו לשם נישואין אחר שקידשה משיערה בה קנאה ונעשית נשואה והרי היא אשתו לכל דבר.

הלכה ב

כיון שנכנסה הארוסה לחופה הרי זו מותרת לו לבא עליה בכל עת שירצה והרי היא אשתו גמורה לכל דבר, ומשתכנס לחופה נקראת נשואה אף על פי שלא נבעלה והוא שתהיה ראויה לבעילה, אבל אם היתה נדה אף על פי שנכנסה לחופה ונתיחד עמה לא גמרו הנישואין והרי היא כארוסה עדיין.

הר"ן על הרי"ף א עמוד א
או שפירסה נדה. איכא דיליף לה מהכא דחופה היינו יחוד... והרב בעל העיטור הוסיף ואמר שאין מכניסין אותה לחופה עד שיכתוב כתובה שקודם לכן אסורה לבעלה וכן דעת הרב רבינו משה בר מיימון זכרונו לברכה בפרק עשירי מהלכות אישות [ע"ל בר"ן פ"ה סי' רסו]... ואחרים אומרים דחופה לאו היינו יחוד. וראיה לדבר מדאמרין לקמן [דף יב. ע"ש] דאלמנה מן הנשואין אין לה אלא מנה אף על פי שעדים מעידין עליה שלא נסתרה ולא נבעלה **אלמא חופה לאו היינו יחוד אלא חופה היינו כל שהביאה הבעל מבית אביה לביתו לשם נשואין** וילפינן לה מדכתיב ואם בית אישה נדרה דמשמע דכל זמן שהיא בבית אישה הרי היא ברשותו

רבינו ירוחם - תולדות אדם וחווה נתיב כב חלק ב
פ' חופה רוצה לומר בכל מקום שמכניסה לרשותו.

תוספות רי"ד מסכת קידושין דף ג עמוד א
למעוטי חופה. פ' אם פירש טליתו עליה לשם קדושין:

חופה

חופה אחר חופה לר' הונא (שחופה קונה):

תלמיד הרשב"א
ור"ש תירץ דשארן קרייה רחמנא, ובכסף אחר כסף או שטר אחר שטר ליכא **קירוב כולי האי** שהרי יכולה ליעשות על ידי שליח. ובביאה אחר ביאה פשיטה דגומרת.

תוס' טוך קידושין ה עמוד ב
...אבל בחופה ליכא למימר מאי אולמיה דהאי חופה מהאי חופה דכי איכא **חופות הרבה מקריבא ליה טפי**...

בית הבחירה למאירי מסכת קידושין דף ה עמוד א
כבר ביארנו שאע"פ שחפה אחר כסף גומרת לעשות נשואין חפה בלא קדושין מיהא אינו כלום ויש מפקפקים בה ממה שראו לרב הונא בסוגיא זו שאמרה כן בפירוש מקל וחומר ומה כסף שאינו גומר אחר כסף קונה חפה שגומרת אחר כסף אינו דין שתקנה ואף על פי שיש לומר כלך לדרך זו ומה חפה שאינה קונה גומרת כסף שקונה אינו דין שיגמור אין זה כלום **שאינן הדעת נותנת ליקרא שארו ואשתו ובעולת בעל לחייבה בחנק ולירשה בלא ייחוד**...

נשואין קודם קידושין

מרדכי מסכת כתובות פרק בתולה נשאת רמז קלב

מקדש עמו ישראל ע"י חופה וקדושין משום דזימנין מקדש בשעת ברכת הנשואין ואז הכנסת חופה קודמת לקידושין כי הכנסת החופה היא שמוסרה בשחרית לחתן קודם הברכה

שו"ת רש"י סימן קצז

ובא מעשה לפני רש"י: באחד שקדש ונמצא אחד מעידי הקדושין קרוב או לא היו בקדושין שוה פרוטה והשיב: **אף על פי שצריך לקדש פעם אחרת, אין צריך לא כניסת חופה** ולא ברכה אחרת של אירוסין ונישואין. ואף על פי שצריך לקדש פעם אחרת **ונמצא שהיתה החופה קודם הקידושין. מה - בכך**, הרי קטנה שהשיאוה אחיה ואמה אין הקידושין קידושין עד שיגדלו ויבעלו. ואמרינן בשלהי פרק הכותב קטן שהשיאו אביו כתובתו קיימת, שעל מנת כן קיימה. ואמר רב הונא לא שנו אלא מנה ומאתים כו'. נמצא חופתו קודמת לקדושיו ע"כ.

רבינו ירוחם - תולדות אדם וחווה נתיב כב חלק ב

החלק שני. **חופה אינה קונה אלא דוקא כשנתן קדושין תחלה והכניסה אחר כך לחופה ואחר כך החופה גומרת הקדושין** אבל חופה בלא קדושין תחלה אינה קונה כך הסכימו רוב הפוסקים בקדושין. ופירש רבינו חננאל כרב הונא דחופה קונה לבדה וראשון כתבו התוספות עקר. ובמישרי' כתבתי בדין כתובה בחלק שביעי ושם כתבתי אם ביאה קונה בלא חופה. פי' חופה רוצה לומר בכל מקום שמכניסה לרשותו.

מקורות New:

The question asks whether a wedding and a betrothal would accomplish both. Presumably the question there is how much are there truly separate elements that need to be combined in order to create a marriage, or perhaps a betrothal goes directly to complete a marriage, while there others are more circumspect, and need a wedding.

תלמוד בבלי מסכת קידושין דף י עמוד א
איבעיא להו: ביאה, נשואין עושה או אירוסין עושה?

We pasken that a wedding still only create a betrothal and not a marriage.

רמב"ם הלכות אישות פרק י הלכה א
הארוסה אסורה לבעלה מדברי סופרים כל זמן שהיא בבית אביה, והבא על ארוסתו בבית חמיו מכין אותו מכת מרדות, ואפילו אם קידשה בבאה אסור לו לבוא עליה ביאה שנייה בבית אביה עד שיביא אותה לתוך ביתו ויתיחד עמה ויפרישנה לו, וייחוד זה הוא הנקרא כניסה לחופה והוא הנקרא נישואין בכל מקום, והבא על ארוסתו לשם נישואין אחר שקידשה משיערה בה קנאה ונעשית נשואה והרי היא אשתו לכל דבר.

So far we have very clear indications that there are at least the two stages of a wedding, that are inherently distinct.

However, perhaps fundamentally there are even more components

תלמוד בבלי מסכת קידושין דף יב עמוד ב
ההוא גברא דאקדיש בשוטיא דאסא בשוקא, שלחה רב אחא בר הונא לקמיה דרב יוסף: כה"ג מאי? שלח ליה:
נגדיה כרב, ואצטריך גיטא כשמואל. דרב מנגיד על **דמקדש בשוקא**, ועל **דמקדש בביאה**, ועל **דמקדש בלא**
שידוכי, ועל דמבטיל גיטא, ועל דמסר מודעא אגיטא, ועל דמצער שלוחא דרבנן, ועל דחלה שמתא עילויה תלתין
יומין, ועל חתנא דדייר בי חמוה. דדייר אין, חליף לא? והא ההוא חתנא דחליף אבבא דבי חמוה, ונגדיה רב ששת!
ההוא, מידם הות דיימא חמתיה מיניה. נהרדעי אמרי: בכולהו לא מנגיד רב, אלא על דמקדש בביאה בלא שידוכי.
ואיכא דאמרי: ואפילו בשידוכי נמי, משום פריצותא.

רש"י מסכת קידושין דף יב עמוד ב
בשוטיא דאסא - בשבט בד של הדס.
נגדיה כרב - משום פריצותא דקדיש בשוקא.
ואצרכה גיטא - אם באת לינשא לאחר כשמואל דאמר חיישין שמא שוה פרוטה במדי.
דרב מנגיד כו' - משום פריצותא.

תוספות מסכת קידושין דף יב עמוד ב
משום פריצותא - מפרש ר"ת דהיינו פריצותא לפי שצריך או עדי ביאה או עדי יחוד ודבר מכוּעַר שמעמיד עדים
על כך וקשה דביבמות פ' ר"ג (דף נב.) מייתי לה מצות יבמה מקדש והדר בעיל לא קדיש לוקה מכת מרדות
מדרבנן כרב והתם לאו משום עדים תליא טעמא דהא יבמה מדאורייתא אינה נקנית אלא בביאה **אלא נראה לר"י**
דהיינו פריצות שושיין תחלת קניינן בביאה דומיא דמקדש בלא שידוכי.

חידושי הריטב"א מסכת קידושין דף יב עמוד ב
דרב מנגיד מאן דמקדש בביאה. פירוש משום חוצפא שבעל בפני עדים, ולא מיחוור כלל דהא בעידי ייחוד סגי
כדכתיבנא לעיל, ותו דהא אמרינן ביבמות (נ"ב א') גבי יבם מצות יבום מקדש והדר בעיל אבל בעיל והדר מקדש
לא משום דרב דמנגיד אמאן דמקדש בביאה, והתם בין בתחלה בין בסוף לא סגי דליכא עידי ביאה שהרי ביאה
גומרת בה ולא כסף ושטר, לכך פירש ר"ת ז"ל דהיינו חוצפה משום שעושה הפקר שתהא תחלת קירובו באשתו
בביאה ונראה כעושה דרך זנות.

ברכת חתנים

Furthermore, in אישה לבעלה there is a whole additional stage in the מכת כלה
According to (ברכת חתנים aka) שבע ברכות without מכת כלה they're still prohibited to each other.

מסכתות קטנות מסכת כלה פרק א
הלכה א

כלה בלא ברכה אסורה לבעלה כנדה, מה נדה שלא טבלה אסורה לבעלה, אף כלה בלא ברכה אסורה לבעלה.
ומיניין לברכת חתנים מן התורה, שנאמר ויברכו את רבקה ויאמר לה אחותינו את היי לאלפי רבבה ויירש זרעך

את שער שנאיו. ומניין שאפילו אלמנה אסורה, **שנאמר ויקח עשרה אנשים מזקני העיר ויאמר שבו פה וישבו,** ויאמרו כל העם אשר בשער והזקנים עדים יתן י"י את האשה הבאה אל ביתך כרחל וכלאה אשר בנו שתיהם את בית ישראל ועשה חיל באפרתה וקרא שם בבית לחם, ויהי ביתך כבית פרץ אשר ילדה תמר ליהודה מן הזרע אשר יתן י"י לך מן הנערה הזאת.

תלמוד בבלי מסכת כתובות דף ז עמוד ב
תנו רבנן: מברכין ברכת חתנים בבית חתנים, ר' יהודה אומר: אף בבית האירוסין מברכין אותה. אמר אביי:
וביהודה שנו, מפני שמתייחד עמה

תוספות מסכת כתובות דף ז עמוד ב
רבי יהודה אומר אף בבית האירוסין מברכין אותה מפני שמתייחד עמה - ואמר ר' כלה בלא ברכה אסורה לבעלה
כנדה ולפי שפעמים בא עליה שלא לשם חופה עושין ברכה מתחלה כדי שתהא כלה בברכה.

חידושי הרמב"ן מסכת פסחים דף ז עמוד ב
וכן המנהג בברכת נשואין שאין מברכין אלא אחר שתכנס לחופה שאין אלו אלא ברכות תפלה ושבח, תדע שהרי
כל שבעה מברכין אותן, וכן נראה מהלכות גדולות, והרב ר' משה ז"ל (ש)אמר קודם הנשואין וכן דעתי נוטה, שהרי
חופה ייחוד הוא ובעי' ראוייה לביאה והרי כלה בלא ברכה אסורה היא לבעלה כנדה, ולא מפני שהיא בכלל כל
המצות כלן מברך עליהן עובר לעשייה.

מרדכי מסכת קידושין הגהות מרדכי פרק האיש מקדש רמז תקמה
ועוד דמסתבר דכלה בלא ברכה דאסירא היינו בלא חופה אלא דנקט בלא ברכה לפי שעושין ברכה בשעת נשואין

בית יוסף אבן העזר סימן סב
ונשאל הרשב"א על עיר שאין בה עשרה בני אדם לברכת נישואין ואי אפשר להביאם שם ממקום אחר והשיב ברכת
חתנים אינה בפחות מעשרה. ובכתבי מה"ר איסרלן (תרומת הדשן ח"ב) סימן ק"מ כתב בשם תשובת המיימוני
(תשו' דשייכי להל" אישות סי' יח) דאין ברכות מעכבות דיעבד דמסתברא דכלה בלא ברכה אסורה לבעלה כנדה
היינו בלא חופה אלא דנקט בלא ברכה לפי שעושין ברכה בשעת נישואין וכי תעלה על דעתך אם אין במדינה
עשרה שלא תנשא אשה משום דברכת חתנים בעשרה עד כאן לשונו. ואין דבריו נראין דמה טענה היא זו דאין הכי
נמי שאם אין שם עשרה שלא תנשא אשה ואין זה אלא כמכריח הדבר בעצמו: